

OBSERVATORIET

MATS SÖDERLUND

Observatoriet

Roman

ALBERT BONNIERS FORLAG

Av Mats Söderlund har tidigare utgivits:

Det står en pöbel på min trapp 1992

Lyfter din kropp till sist 1995

inte en fågels öga 1998

ljus av och på; 1999

Stillhetens sträckta halsar 2002

Hyperparasiterna 2006

Komage 2008

På annat förlag:

Systemet 2008

Göra Kärlek 2012

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-013359-7

© Mats Söderlund 2012

CPI – Clausen & Bosse, Leck, Tyskland 2013

Det här är en roman, alla karaktärer, händelser och platser är påhittade. Till och med Uppsala.

En sak är övergivenhet, en annan ensamhet: detta har du lärt dig nu! Och att du bland människor alltid skall vara vild och främmande – vild och främmande även då de älska dig; ty framför allt vilja de bli skonade!

Friedrich Nietzsche: *Så talade Zarathustra*

DET ÄR INGEN som saknar mig, ingen som undrar vart jag tagit vägen. Jag kan lika gärna ruttna här uppe. Ettusenåttahundratrettiofyra meter över havet. Det är natt. Kylan kommer i korta pustar. Jag kan inte ligga längre. Öppnar blixtlåset. Kall luft rusar in. Sätter mig upp och nyper ihop sovsäcken över bröstet. Kroppen ryser. Inte en springa ljus någonstans. Öppna ögon. Slutna ögon. Öppna. Ingen skillnad. Kaminen har slocknat, fotogenångorna sticker i näsan. Luften är mättad med fukt. Ansiktet, sovsäcken, britsen, väggarna, allt är överdraget med en tunn hinna kondens från min utandning. Jag söker med fingertopparna över bordsskivan, fumlar efter tändstickorna, sätter ner fötterna på det kalla golvet och trevar mig fram till fotogenlampan, lyfter glaströret, drar eld på en sticka, tänder vecken, sätter tillbaka glaset och ljuset kryper fram över köksbordet, diskbänken, snöhinkarna. Lågan sotar. Jag skruvar ner vecken. Vita kristallmönster på insidan av fönsterrutorna. Patiensen fortfarande utbredd på bordet. Raggsockarna och vantarna dinglar på torklinan. Det luktar surt ylle. Ser mig omkring. Men nej. Vet att det är fantasier. Lyfter ändå fötterna. Lutar mig fram och söker av golvet. Kol-

lar under britsen. Måste bort. Ta bort mig. Skona mig. Låt det sluta. Ett par gråa tagelfiltar. Pottan. Lådan med reservdelar till gasolspisen. Håller upp fotogenlampan.

Måste ta mig ut. Instrumenten måste läsas av. Det får inte bli några hack i kurvorna. Det är vetenskapligheten, intalar jag mig. Som att jag bryr mig. Njuter av ensamheten. Ju värre desto bättre. Det här kan jag berätta om sedan, tänker jag, samtidigt som jag spelar rollen av hängiven vetenskapsman. Men jag är en seriefigur. Vill likna någon av alla dem som gått före mig. Axel Hamberg, geologen, kartografen. Ser honom i sin fjällmundering från början av nittonhundratalet. En nordisk pionjär och upptäcktsresande. En äventyrare. Fingrarna runt vandrarstaven. Den bredbrättade hatten lindad med en scarf under hakan för att sitta kvar i blåsten. Blöt. Bister. Allvarsam. Eller fotografen Borg Mesch. Med sina vakna ögon. Så medveten om katedralinsen när han suger fast betraktaren med sin blick. Skapar sin bild. Eller till och med min egen professor, Franzén. Hans avhandling om snöförhållandena i fjällkedjans östra delar, sluttningarna ut mot låglandet, vintrarna han tillbringat i byarna och pensionaten i gränslandet mellan skog och fjäll, väg och väglöst. Skotertransporterna ut till renvaktarstugorna. Hans röst när han låter oss förstå hur farliga de här hängdrivorna och ravinerna kan vara. Eller han, Hofling, meteorologen som försvann i snömassorna. Att ge sig ut i det värsta ovädret på hundra år. Hungrig och febrig och redan utmattad. Död och översnöad. Borta. Allt för vetenskapligheten. Eller äventyret. Eller både och. Eller det ena för det andra. Att låta vinden piska mig i ansiktet, krypa i snödrevet för att läsa av max- och min-

temperaturer. Målmedvetet. Modigt. Se mig. Bekräfta mig. Beundra mig. Låt mig också försvinna.

Måste läsa av instrumenten. Upp och ut måste jag. Förbannade jävla uppdrag. Förbannade jävla observatorieheltete.

– Kristine!

Jag måste tillbaka.

Rösterna som ropar. Jag vet att du är där. Och de små. Jag vet att ni finns. Inte finns. Hjälper. Inte hjälper. Det enda jag vet är att jag måste vara försiktig. De tar mig. Vem som helst tar mig.

Ser någon backa tillbaka ut i halldunklet. Jag gnuggar ögonen. Ge mig tid. Ge mig mod. Jag knyter fingrarna, vrider händerna, skakar huvudet, det kommer vita pustar ur munnen. Kväver en gråtattack. Biter ihop. Vad skulle jag här att göra. Hur faan kunde jag? Jag skulle inte ha pressat henne. Ensamheten är ett vilddjur som biter sig fast i skenbenet och vägrar släppa taget. En grävling som tuggar tills det krasar. Blodigel. Ett myrhål som man sugts längre och längre ner i.

Pumpar upp fotogenet i värmeelementet, det sticker i näsan. Jag tänder. Det flamlar upp och brinner sedan med ett fladdrande gult sken. Ser mig runt i rummet. Böckerna och kryddburrarna på hyllan under fönstret. Jag skjuter in dem för säkerhets skull. Kisar in i de svarta hörnen. Luften vibrerar. Innerdörren skramlar på sina gångjärn. Snön yr in i kallfarstun genom springorna runt ytterdörren, och allt blir vitt och stelt och ohanterligt. Men jag ser inget. Vet att det inte är där. Sätter mig på galonbritsen igen, drar på strumporna, t-shirten, allt är fuktigt. Att jag inte är ensam. Det gömmer sig i vinden

och tränger sig in i observatoriet. Skrattar till, fantasier.
Tänk bort dem bara.

– Bort. Bort Erik!

Ingen ser dig här.

Allt kommer att glömmas.

Men du har ingen att gå till.

Jag är ett äckel, en sjuk människa.

*Men den sämste fiende du kan möta ska du alltid hava i dig
själv; du själv lurar på dig i hålor och skogar.*

Just därför måste jag härifrån.

Jag sluter ögonen, koncentrerar mig och låter medvetandet vandra från en punkt strax ovanför gommen, tränga sig ut genom nacken och sedan sprida sig över hela kroppen. Registrerar hur den kalla luften smeker över huden och håren reser sig, ett svagt luftdrag över ansiktet. Svala händer som förs över pannan, halsen och axlarna. Fingrar som trevar över bröstkorgen, eller läpparna.

En mjuk, kärleksfull beröring.

Du är här.

En ilning längs ryggraden.

Blundar. Inget är sant.

Huden är kroppens största organ.

Jag vill gråta. Försöker pressa ut en sorg som blivit sand i ögonen.

Jag drar på mig byxorna och stoppar ner fötterna i de stelfrusna kängorna. Tar tag med fingrarna som är frusna och inte vill lyda och jag sliter i skosnörena, drar ihop dem. Knyter klumpigt.

Minnen och erfarenheter lagras i huden. Varje kvadratcentimeter har tusentals receptorer och nervändar. Huden uppfattar ojämnheter som är mindre än hundra

nanometer höga, eller temperaturförändringar på några tusendels grader per sekund.

Huden registrerar alla förändringar i omgivningen, oavsett om jag sover eller är vaken. Ett slags meteorograf. Högtryck och lågtryck som passerar och lämnar spår som knackiga kurvor på en rulle gulnat papper.

Sotlukt.

Sitter på golvet i köket.

Det är ett annat kök.

Pojken är två år gammal och stora delar av kroppen täcks av en tunn sårskorpa, genomskinliga fjäll över det öppna köttet. Knäveckan och armveckan svider och vätskar. Jag ser den stora gå fram och tillbaka. Jag ser olika föremål på golvet framför mig. En ruta av ljus. Och jag är lika mycket utanför mig själv, som innanför. Det kliar i nacken. Larver kryper under huden. Försöker vrida huvudet, kastar det bakåt, försöker få bort larverna. Försöker nå med fingrarna, klösa bort de krypande insekterna som äter sig in i musklerna, in genom ryggraden och upp i huvudet där de fortsätter att klia och klia och jag viftar med händerna men kommer inte åt eftersom armarna är lindade på långa träspatlar.

Jag har väderkvarnsarmar.

Jag är en stormfågel som fallit ur boet och vispar runt, runt med vingarna men aldrig lyckas lyfta.

Nackskinnet spricker och en kall vätska klibbar mellan tröjan och ryggen. Men det fortsätter att klia och den stora fräser, låt bli, låt bli det där och ställer kastrullen ifrån sig och jag kastar mig på rygg och försöker skava kroppen mot trasmattan, nöta bort insekterna som äter gångar i skinnet.

Jag är en skabbräv som blint gnuggar sig mot allt och tillsist är så nära att man kan slå ihjäl den med en hässjestör.

Och den stora kommer.

Huvudet åker fram och tillbaka.

Världen är ett öronbedövande brus som sköljer genom mig.

Snön som lyst upp och trängt in i allt och töat och frusit till och piskat och pinat och omslutit mig, är mörker.

Inuti mig är mörker.

Jag har en människas kropp och ett rovdjurs själ.

När vi minns de goda händelserna tar de inte bort de onda. När vi minns de onda händelserna förtär de oss, de är korpar och kråkor som hackar i sig av köttet. Ofta minns vi inte det onda utan något annat som vi sätter i dess ställe, förbjudna lekar i sågspånslukande kojor, nakna spensliga kroppar stelt pressade mot varandra, färglösa och stumma minnen som överlappar det andra, och så förmörkas och förtvinar också allt som varit ljust och gott i våra liv. Och jag sjunker in i glömskan, jag sjunker in i en kropp som tar emot och omsluter mig utan att fråga. Utan att kräva något tillbaka. Och jag glider bort från de klättrande skuggornas viskningar, deras omständliga förklaringar på farstutrappan när man ska skiljas åt och det egentligen är för kallt att stå kvar där ute, bort från Kristines förklaringar, mina egna tafatta försäkringar. Bort från de tomma studenttrummens knäppningar och stickande lukter. Bort från de jagande spökena, de håfulla leendena. Bort från alla som vänder ryggen till. Bort från de vätskande såren och klibbande knäveckan. Bort från Kristines lätta fingrar som glider över rygglutet.

Bort från det tysta köket med hela familjen tigande runt bordet. In i ett landskap med bergknallar och åkerlappar kantade av snötyngda rönnar och hängbjörkar.

Ett gult hus med stängda dörrar, tomma rum och stumma fönster.

Bort från tystnaden, in i tystnaden.

Den ensidiga försoningen.

Om det nu är det jag vill.

Jag blundar hårt, men det hjälper inte, jag har en människas själ och ett rovdjurs kropp.

Och när jag öppnar ögonen är jag fortfarande kvar.

SER MIG SJÄLV sitta i mammas knä och titta ut genom bussfönstret. Ett skarpt vitt ljus och betong och buskar och gräs och kroppen, att den klibbade, att den försökte hålla sig från beröring, att den spjånade emot och försökte andas men inte fick någon vila i hettan, och började krypa inifrån. Jag skruvade på mig, försökte komma ner. Släpp mig. Släpp. Jag sträckte mig mot ljuset. Blundade.

Mamma baddade mitt huvud och nacke med ljummet vatten och med blicken långt ut genom fönstret. Pappa satt bredvid, fingrade på en cigarett. Röken svävade som en silverfågel mellan sätena. Pappa hade mörka glas för ögonen.

Jag fåktade med armarna.

Det var före de långa meningarna. Nästan före orden.

Mammas läppar rörde sig som om hon sa något. Jag sträckte mig efter håret men hon lutade sig bort så att frisyren inte skulle rivs upp. Hon hade kunnat vara min storasyster. Fortfarande i sista ring. Hon såg sig omkring, blicken studsade snabbt mellan ansiktena, hon sträckte på ryggen. Blått, ögonen, runt ögonen och blusen och stenen runt halsen.

Stoppade den i munnen.

Skratt.

Armvecken klibbade och blödde. Armhålorna var rivna och variga. Bålen rödflammig och knottrig med öppna köttår. Ansiktet kliade och glänste av utslag och fet salva.

Lämna mig inte. Rör mig inte. Kom inte nära.

Bussen stannade. Jag såg människor kliva av och på. De torkade sina ansikten i armvecken, satt tungt på sina säten och tittade ut genom fönstret.

Blickar som kisade mot varandra.

En kvinna med högt hår och glasögon och lysande läppar vände sig om, knep ihop munnen och vände sig om igen. Eller också var det från en film. Eller också var det mamma. Eller en moster som satt på tåget, drog ner fönstret, lutade sig ut, höll fast håret med höger hand, vinkade med vänster skrattade. Hejdå Erik, ropade hon.

Jag gräver i skikten.

Vi bredde ut ett lakan under kyrktornet. Fladdermössen drogs till det vita. Midnatt. Jag klamrade mig vid mosters ben. Fladdermössen landade en efter en. Kyrkväggen brann i strålkastarskenet. Lakanet fylldes. De satt med utbredda vingar. Lutade på huvudena. Lyfte igen. Det kom nya. De blev fler och fler. De gick inte att räkna. Luften fylldes av deras ohörbara skrik och nattögon. De var vampyrer. De kunde förvandla sig. När som helst kunde de ta moster ifrån mig och hon vände sig emot mig med sitt blodlösa ansikte och blottade tänderna och jag skrek och klamrade mig vid hennes ben och hon sparkade loss mig och slet tag i lakanet och skakade så att vam-

pyrerna kastades genom luften och försvann ut i natten och vi sprang. Upp till skogskanten. Bort från ljuset. Och sedan fångade hon mig. Och höll om mig. Jag darrade. Hon var varm. Luktade parfym. Och vi skrattade. Och gick tillbaka hem.

Jag stod på perrongen med vit skjorta och slips och fingrarna knutna runt en resväska av imiterat skinn. Seglarkeps. Vitt hår, som tändstickspojken. Morfar höll mig i handen.

Bussen körde igen. Nacken klibbade och sved och luktade var. Vi skakade fram mellan industrierna. Höga skorstenar. Tegelbyggnader. Gallergrindar.

Det var midsommar. Vi dansade runt stängen i mor-mor och morfars egnahemsträdgård. Handen hårt knuten runt en papperspåse med mandariner och kexchoklad. Jag stod allvarligt framför kameran. Etsade mig fast i silverkristallerna på fotopapperet.

Du ska aldrig återvända. Du ska aldrig lita på någon. Inte ens dig själv.

Bussen stannade.

Minnet är ett tungt snöfall som aldrig upphör. Det lägger sig i lager på lager och de äldsta delarna pressas samman och blir till genomskinlig is.

Tanten med håret gick av bussen. Hon vände sig inte om.

Jag ruskade huvudet, lyfte armen och handen för att klösa ut maskarna som kröp i nacken. Pappa släckte sin cigarrett och tog tag i min arm och höll den hårt. Kossamu, sa han och pekade genom rutan. Stora röda klumpar. Sedan började det röra sig igen. Pappa höll. Jag skakade huvudet. Ville få det att sluta.

Mamma bar mig in i ett brusande hus, många stora som satt stilla, och hon läste för mig, om en blå fågel som inte fick bo kvar i skogen. Det kom grävskopor med stora ögon. Kaninerna sprang bort. Fågeln träd föll. Den flög långt bort för att hitta ett nytt.

Och doktorn kom in, en farbror med vita kläder och skäggstubb.

– Varsågod fröken. Unge herrn.

Ett rum med vita väggar och ett fönster. Jag satt i mammas knä. Hon höll fast mina armar. Det luktade vanilj. Doktorn skrattade och lyfte upp min tröja och tittade.

Jag gnuggade knävecken mot mammas nylonstrumpor. Det var hö under byxorna. Det var hö och halm under tröjan och mamma höll hårdare och hårdare och doktorn blev sträng. Han pratade högre och såg på mig och skakade på huvudet.

– Har ni använt salvan?

– Det är ju mormor som, sa mamma.

– Vi smörjer inte, sa pappa.

– Jaså? sa doktorn.

– Inte den där tjäran, sa pappa.

– Morfar trodde inte heller, sa mamma.

– Jahaja, men då kanske mormor och morfar borde ha varit här med Erik, sa doktorn.

Pappa blev tyst.

– Är dina föräldrar ens myndiga, Erik?

Mamma tittade ner i golvet. Doktorn tog tag i mina ben. Pappa stod med korsade armar. Sammanbiten.

– Men nu tar vi hand om honom, sa doktorn.

Mamma släppte. Pappa tog ett steg närmare.

Jag slängde huvudet bakåt och försökte klämma ihop

larverna. Vred mig bort från doktorn, höll i mammas blus. Doktorn suckade. Slog ut med armarna.

Men pappa tog tag i kroppen. Över skorporna tog han och höll hårt och slet mig bort från mamma som lossade mina händer och sköt mig ifrån sig och pappa lyfte mig till den vita gubben som tog tag i mig med utsträckta armar och jag ropade något, det kan ha varit ”pappa”.

Pappa.

Ropade jag.

Men tanten kom, hon tog mig i sin vita famn fast jag sparkade och vred mig och mammas och pappas ögon var tomma som bussrutor och dörren slog igen och ingen följde mig. In i en korridor med starka lampor och stora med vita kläder. Och dörrarna stängdes bakom mig och alla var främmande och jag ropade men ingen kom, och de nya sa inget, tanten bar mig genom hela rummet med vita väggar och jag skrek, in i ett nytt rum och det kom fler stora och det var en vit säng och ett vitt galler och en vit kudde och jag skrek, och de höll fast mig, de tryckte mig mot sängen och de knöt gula band om mina armar och ben och magen, rakt över varet och blodet och köttet knöt de och nu målade de gult, de smetade in kroppen med sina gula händer och taket öppnade sig och var ett skarpt vitt sken som strömmade genom hålet och de fortsatte skära med sina långa fingrar i nacken så att bölden öppnade sig och det rann ut på lakanet, luktade sött och unket och den vita elden som brann i mig, min röst inifrån och underifrån och jag hörde de stora, de höjde sina röster, de skällde på någon, de ville att det skulle sluta och jag blundade bort lukterna, jag blundade bort rösterna, blundade bort färgerna och det blev mörkt

och stilla och kallt och jag låg ner. Jag rörde mig inte längre och de lade sina händer över mig och böjde sina ryggar över mig och de täckte mig med sina röster och backade ut, de skred baklänges i sina vita dräkter bort från spjålsängen och kroppen och det blundande barnet och strålglansen och de gula strimmorna som sken ut från armarna och benen och de lämnade lukten av lapis och formalin och mörker bakom sig och i mig blev ett lugn som aldrig mer skulle gå över.

Det blev dag och det blev natt.

Jag satt i stolen med armarna fastbundna i karmen.

De kom in och höll mig och smörjde och skar och öppnade mig med sina händer.

Jag låg i sängen med armarna bundna i spjålorna.

Jag satt i taket och vandrade genom korridorerna och hörde ljuden och kände lukterna och larverna.

Allting hände inuti mig.

När kroppen var stilla lugnade larverna ner sig. De vitklädda gick förbi med ord. Dagarna var sjok av steg utanför dörren och knäppningar i blanka rör och apparater som pep långt borta och tystnad. Jag tömdes på tid och motstånd.

De stora kom tillbaka.

Jag lyfte inte armarna, försökte inte gömma mig, gick inte undan, gick inte fram, skrattade inte, skrek inte.

Ta mig och gör med mig vad ni vill.

De lyfte upp mig och bar mig till en bil med skinn-säten som knirrade. Det luktade olja och solvarm plåt och det kom ett starkt luftdrag från den öppna rutan i framsätet.

Jag vände mig om och såg att jag satt i ett knä. Någon

strök mig över håret. Det var avlägset bekant. Som att jag varit med om det förut.

Någon var tyst. Någon satt där framme. Något grönt och grått forsade förbi.

Det kom ett hus med en stentrappa och bruna dörrar och lukten av våt cement. Någon väntade där inne. Det luktade mat. Så fin han är, sa de. Så bra det gått. Så duktig han varit.

Alla ansikten var nya.

Det skramlade mot tallrikarna. Den stora gav mig mat. Jag satt längst ut på knäet. Hon sa något. Rätade på sig.

Ljuset rörde sig genom mig.

Skuggorna kröp i golvet och taket.

Mamman stod i dörren. Tittade en stund, gick igen.

Ingen lyssnade.

Det var tyst.

Armarna var inte lindade, de hängde stilla längs sidorna.

De stora satt på verandan och rökte.

Det låg bullar på ett fat.

Det kom en fågel, den var blå och gul och jag kände igen den, långt bortifrån, den hoppade upp på bordet, pickade i sig en smula med näbben. Jag lutade mig fram och grep efter den och de stora skrattade men fågeln flydde. Bort, ut, in i skogen, in i skuggorna, in i mig. Jag såg den flyga mellan träden, såg träden vika undan, såg grenarna och löven vika och jag följde fågeln in i skogen och jag satte mig på en gren och var inte längre kvar.

Det var någon som hjälpte till. En mormor. Han är så mjuk nu, sa hon.

Jag satt på golvet. De stora rörde sig runt mig.

Någon lade sig ner på plastmattan framför mig, en pappa. Han pratade. Pappan höll fram olika saker som han ville att jag skulle ta.

Larverna kröp men de kunde inte skada mig längre. Huden var knotttrig, men det var inga hål i den. Jag låg i sängen med raka ben. Mamman gned in salvan över hela kroppen. Benen. Armarna. Bålen. Salvan löddrade. In i alla veck, skrymslen och vrår. Huden svarade med kraftiga rysningar som genomför alla lemmar. Det var tusentals insekter, beck och kåda, barr som stack och mamman gned, huden rös, som i frossbrytningar men utan att jag rörde en muskel.

Tittade rakt igenom henne.

Låg helt stilla.

Såg allt hända från en plats i taket.

KRISTINE SATT VID fönstret och det lyste om hennes hår. Våra blickar stack och skavde och hakade fast i varandra och flackade och flydde och sved.

Franzén ritade snöskikt på tavlan.

– Laviner, det är egentligen ett slags samlat väder, sa han. Stora mängder nysnö, temperaturförändringar, stark vind länge från samma väderstreck.

Kristine tittade upp. Jag vek undan blicken, feg, rädd och het och medveten om varje rörelse hon gjorde. Kom. Rör mig inte. Ta mig.

Och vi dröjde en aning för länge med blickarna. Det var som ett tecken. Något som kröp under huden mellan skinnet och revbenen, och ville ut. Kristines kind vänd mot mig. Jag sträckte mig fram med de hemliga tentaklerna, långa grå armar som kröp över rummet, genom undervegetationen, blåbärsriset, gräset, mossan.

Rätade upp mig i bänken, ritade av figuren med olika lager snö som gled mot varandra. Kristine räckte upp handen, frågade något om temperaturskillnader i skikten. Jag fick en anledning att titta på henne igen. Franzén log och dröjde med blicken en aning innan han svarade. Han fyllde i siffrorna på tavlan.

– Det kan skilja tjugo, trettio grader mellan det översta och det understa lagret, sa han. Nära marken är det ofta nollgradigt, eller nästan nollgradigt.

Han vände sig om och log och log och log. Vad fan glör du på henne för? Jävla knullgubbe.

Kristine kastade en blick mot mig. Jag hade långa sjok av bekännelsestext i ansiktet och hon läste innantill. En skälvning i mungipan. Skrattade hon?

Men inte kåt. Jo. Nej. Och hennes bottenlösa ensamhet. Om det nu var ensamhet. Eller rädsla. Om det nu var rädsla. Eller ångest. Jag tittade upp på henne igen. Visste att det var ett spel. Men ville inte vara ensam längre, att dras ner i ett sumphål ute på myren, med kängorna på, sparka och sparka men inte komma loss, sugas längre och längre ner och känna benen domna.

Doften av dy och tall och kåda starkt i solgasset.

Efter föreläsningen stod folk och trängdes utanför salen. Jag drog mig åt Kristines håll, låtsades söka efter något i väskan, gick emot Tomas och Anna som stod tätt intill varandra och skrattade utan att registrera mig.

Jag blev varm och kall, svetten rann till i armhålorna. Det dunkade i halsen. Varför skulle Kristine vilja. Varför hud. Varför beröring.

– Det var inte så upplysande, sa hon rakt ut.

– Du var på Nordpolen, sa jag.

Hon skrattade, tog på sig anoraken.

– Vart ska du?

Och vi gick till Linden.

Drack te och åt apelsinbullar.

Och jag glömde hur det var.